

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudcem Tomášem Kocourkem v právní věci

žalobce: **B. P.**, narozen dne x,
státní příslušnost Ukrajina,
bytem X,

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**,
se sídlem Nad Štolou 3, Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 10. 2017, čj. OAM-481/ZA-ZA04-K07-PD1-2014

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

- 1 Žalobce podanou žalobou napadá v celém rozsahu shora označené rozhodnutí žalovaného, kterým mu nebyla prodloužena doplňková ochrana podle § 53a odst. 4 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že pominuly důvody, pro něž žalobci byla udělena doplňková ochrana, neboť mu v případě návratu do země původu již nehrozí nebezpečí vážné újmy dle § 14a zákona o azylu. Proto doplňkovou ochranu neprodloužil a žádost zamítl.

Obsah žaloby a vyjádření k žalobě

Shodu s prvopisem potvrzuje B. K.

- 2 Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného z důvodu, že žalovaný porušil § 3, § 50 odst. 2, 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), § 14a odst. 1, 2 zákona o azylu, čl. 3, čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (publikována sdělením federálního ministerstva zahraničních věcí č. 209/1992 Sb., dále jen „Úmluva“) a čl. 3 Úmluvy o právech dítěte (publikována sdělením federálního ministerstva zahraničních věcí č. 104/1991 Sb.).
- 3 Žalobce poukázal na to, že pochází z města Sumy ze Sumské oblasti 70 km od ruských hranic s tím, že žalovaný nesprávně posoudil otázku možného přelivu ozbrojeného konfliktu z Doněcké a Luhanské oblasti. Tyto oblasti se nacházejí v bezprostřední blízkosti hranic s Ruskem, což je důvod, z něhož plyne nestabilita bezpečnostní situace. Namítl, že Minské dohody o dodržování míru nejsou dodržovány, s vyhlášením státu Malorusko proruskými separatisty se očekává eskalace konfliktu v Luhanské a Doněcké oblasti. Špatnou bezpečnostní situaci v Luhanské a Doněcké oblasti a porušování lidských práv žalobce doložil citacemi a odkazy na zprávu Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky z ledna 2017, Human Rights Watch World Report 2017, United Nations Human Rights Monitoring Mission in Ukraine, výroční zprávu Amnesty International 2016/2017, zprávu organizace Institute for Economics and Peace a mediální zprávy. Zhoršující se humanitární situaci popisují zprávy Mezinárodního výboru červeného kříže. Žalobce dále citoval nedávné závěry Human Rights Watch, podle nichž civilisté trpí konfliktem na východě Ukrajiny, neboť jsou denně vystaveni nedostatku léků a hygienických potřeb a infrastruktura je v této oblasti silně poničená. Podle zprávy Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky bylo v důsledku ozbrojeného konfliktu vysídleno nejméně 450 000 lidí, přičemž podle zprávy Human Rights Watch World Report 2016 ukrajinským orgánům chybí zdroje na zajištění bydlení a sociální pomoci vnitřně vysídleným osobám.
- 4 Žalobce dále uvedl, že podle zprávy organizace Institute for Economics and Peace posuzující stav míru se Ukrajina umístila v roce 2016 na 156. příčce ze 163 sledovaných zemí, což svědčí o neutěšené situaci. Podle zpráv publikovaných na serveru www.idnes.cz východem Ukrajiny otřásají prudké střety a do bojů byly nasazeny i tanky. Cílem ostřelování separatistů se staly i monitorovací mise organizace OBSE, přičemž těžké zbraně nebyly staženy. O tom, že boje se neomezují pouze na oblast Doněcka a Luhanska svědčí i to, že v oblastech kontrolovaných vládními silami dochází k sabotážím. Žalobce se tedy obává, že v případě návratu do země původu mu stále hrozí skutečné nebezpečí vážné újmy s odkazem na výše uvedené zprávy i aktuální informace OBSE za měsíc duben a březen. Důvody pro prodloužení doplňkové ochrany dle § 14a a § 53a odst. 4 zákona o azylu tak stále trvají.
- 5 Žalobce namítl, že v jeho případě není možné využít ani institut vnitřního přesídlení, neboť neposkytuje účinné záruky ochrany proti nebezpečí vážné újmy, která jim při návratu do země původu hrozí. Zprávy UNHCR č. 3 z 24. 9. 2015 ohledně udílení mezinárodní ochrany se zohledněním dosavadního vývoje na Ukrajině popisuje faktické překážky v přístupu osob z východní Ukrajiny k účinnému vnitřnímu přesídlení. Hlavní překážkou je společenská diskriminace, protože obyvatelstvo západní Ukrajiny vnímá osoby z východu jednak jako viníky války, jednak jako nechtěnou konkurenci na pracovním trhu v situaci, kdy v zemi dramaticky rostou ceny bydlení, energií a potravin. Žalobce odkázal na další materiály a zprávu UNHCR Praha, IDPs in Ukraine, 2016, která shrnuje aktuální situaci vnitřně přesídlených osob. Státní orgány přitom nepodnikají žádné kroky k potírání této diskriminace. Finanční asistenci mohou státní orgány zcela odebrat,

pokud vnitřně přesídlená osoba nedokáže sehnat zaměstnání do dvou měsíců po započetí pobírání pomoci. Získání zaměstnání je pro osoby z východní Ukrajiny často fakticky nemožné, a proto je finanční asistence nejistým mechanismem. Její výše nemůže pokrýt ani základní potřeby a je omezena na dobu šesti měsíců.

- 6 Žalobce namítl, že žalovaný se chybně vypořádal s otázkou zásahu do jeho soukromého a rodinného života. Uvedl, že na území České republiky žije společně s manželkou X. E. P., s níž vychovává její nezletilou dceru Y. M., která zde navštěvuje základní školu. Kromě toho žije na území ČR žalobcův otec a bratr. Žalobce si vybudoval hustou síť známých, což vypovídá o jeho vysoké míře integrace do české společnosti. Odkázal na čl. 8 Úmluvy, podle něhož je třeba chránit rodinný a soukromý život. Konstatoval, že hlavním úkolem Úmluvy je zajistit členům společnosti možnost vést normální rodinný život a umožnit, aby se rodinné vztahy mezi členy rodiny normálně rozvíjely. Zdůraznil, že soukromý a rodinný život ve smyslu čl. 8 Úmluvy je autonomní koncept, který je nutné vykládat nezávisle na národních právních řádech smluvních států Úmluvy. Žalovaný však napadeným rozhodnutím chce *de facto* upřít možnost dalšího rozvíjení soukromého a rodinného života v České republice, čímž dojde jak k porušení čl. 8 odst. 2 Úmluvy, tak § 2 odst. 1 správního řádu.
- 7 Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 18. 12. 2017 uvedl, že považuje žalobu za nedůvodnou a účelovou. Žalobní námitky směřují jednak proti tomu, že žalovaný nedostatečně posoudil tvrzení žalobce pocházejícího z města Sumy v Sumské oblasti ve vztahu k obavám z vážné újmy při návratu do vlasti, ať už do místa původního bydliště, tak do jiného místa v zemi původu v rámci přesídlení, jednak proti tomu, že žalovaný nesprávně posoudil obavy z nástupu do armády. Žalobce citoval mimo jiné také ze zpráv, které si opatřil sám žalovaný, přičemž námitky jsou polemikou s fakty uvedenými v napadeném rozhodnutí bez jakéhokoliv hmotněprávního přesahu.
- 8 Žalovaný poukázal na nepřipustné rozšíření žalobních tvrzení, která nebyla součástí správního řízení předcházejícího vydání napadeného rozhodnutí. Mnohé námitky totiž nekorespondují se zjištěným stavem věci v průběhu správního řízení, a žalobní důvody tak nemají oporu ve správním spise. Takový postup v řízení před soudem se jeví jako účelový s cílem i za cenu nepřipustného rozšíření dosáhnout pro žalobce příznivějšího výsledku řízení. Tak je tomu především ohledně nově tvrzených obav z újmy při přesídlení, které žalobce v průběhu správního řízení vůbec netvrdil. Stejně je tomu v případě tvrzených obav z válečného konfliktu a možnosti jeho přelití do oblasti, ze které pochází. Žalovaný zdůraznil, že konflikt na Ukrajině se soustředí pouze na linii dotyku v Luhanské a Doněcké oblasti, přičemž město Sumy v Sumské oblasti je vzdálené od této linie více než 500 km. V této souvislosti žalovaný odkázal na usnesení NSS ze dne 15. 1. 2015, čj. 7 Azs 265/2014 – 17, s tím, že považuje bezpečnostní situaci na území pod kontrolou kyjevské vlády za stabilizovanou. Žalovaný konstatoval, že se s obavou z nástupu do armády vypořádal na stranách 6 a 7 napadeného rozhodnutí. Žalovaný uzavřel, že důvody žalobce nelze považovat za azylově relevantní, což bylo podrobně zdůvodněno v napadeném rozhodnutí. Ve zbytku tedy odkázal na obsah napadeného rozhodnutí, které považuje za právně i věcně správné a řádně odůvodněné.
- 9 Žalobce v replice ze dne 16. 1. 2018 ohledně polemiky s fakty uvedenými v napadeném rozhodnutí uvedl, že rozporování tvrzení je přirozenou součástí žaloby. Není jasné, z čeho žalovaný dovodil, že tvrzeními žalobce není dán „hmotněprávní přesah“. Žalobce má za to,

že nedošlo k rozšíření žalobních tvrzení. Nemožnost vnitřního přesídlení byla zmiňována již ve správním řízení, naopak žalovaný pochybil, neboť se tím blíže nezabýval. I kdyby však v daném případě šlo o skutečnosti, které nebyly uváděny v průběhu správního řízení, neznamená to bez dalšího nemožnost jejich posouzení v rámci soudního přezkumu. V této souvislosti žalobce odkázal na nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 4. 2016, sp. zn. I. ÚS 425/16. Ve věci možnosti vnitřního přesídlení žalobce odkázal na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 9. 1. 2017, čj. 33 Az 3/2016 – 34, později potvrzený usnesením NSS ze dne 13. 4. 2017, čj. 1 Azs 56/2017 – 35, kde jsou uvedena kritéria, která je nezbytné zhodnotit. Vzhledem k tomu, že se žalovaný nezabýval těmito kritérii v napadeném rozhodnutí, zatížil jej vadou spočívající v nepřezkoumatelnosti a nedostatečném zjištění skutečného stavu věci. Žalobce dále namítl, že žalovaný neuvedl, jaké námitky nekorespondovaly se zjištěným stavem věci, a že poukázal na vzdálenost k hranici s Ruskou federací. Žalobce trval na návrhu obsaženém v žalobě.

Posouzení žalobních bodů

- 10 Soud ověřil, že žaloba ze dne 28. 11. 2017 byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou.
- 11 Ze správního spisu soud zjistil, že rozhodnutím žalovaného ze dne 13. 11. 2014 žalobci nebyl udělen azyl podle § 12, § 13 a § 14 zákona o azylu a byla udělena doplňková ochrana na dobu 24 měsíců podle § 14a zákona o azylu. Žalovaný rozhodnutí ve vztahu k udělení doplňkové ochrany odůvodnil tím, že žalobce neměl možnost zajistit si dlouhodobější zázemí v jiné části země, protože kromě matky nikoho jiného na Ukrajině nemá. V případě návratu do původního místa bydliště, města Sumy, žalovaný nemohl zcela vyloučit závažné problémy, jejichž dopad na život žalobce není schopen předvídat. Vzhledem k neuspokojivé bezpečnostní situaci a celkové nestabilitě v oblasti východní a jihovýchodní Ukrajiny dospěl žalovaný k závěru, že v případě návratu žalobce do země původu nelze vyloučit přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 1 a 2 písm. b) zákona o azylu.
- 12 Žalobce dne 3. 10. 2016 podal žádost o prodloužení doplňkové ochrany podle § 53a zákona o azylu s odůvodněním, že za dobu, kdy pobývá v ČR, situace na východě Ukrajiny zůstává nebezpečná. Stále dochází k bojovým akcím, nedodržují se lidská práva. Na hranicích s Ruskem vedle Sumské oblasti, kde na Ukrajině žil, je mnoho ruských vojáků a stále pokračují v odvozech mužů do války.
- 13 Ve vyjádření ze dne 20. 3. 2017 žalobce uvedl, že požádal o prodloužení doplňkové ochrany, neboť má za to, že okolnosti na Ukrajině, které vedly k jejímu udělení, se nezměnily. Od matky manželky a známých na Ukrajině ví, že se situace na Ukrajině stále zhoršuje. V okolí jeho bydliště se objevilo mnoho nových vojenských jednotek, které jsou v bojové pohotovosti, protože je město jen 70 km od hranic s Ruskem. Obává se reakce lidí a vlády kvůli jeho odjezdu ze země. Byl informován, že jej stále povolávají do armády. Do armády jít nechce a obává se, že by musel válčit proti spoluobčanům. Na Ukrajině po smrti matky již nikoho nemá. V České republice žije žalobcův otec, žalobce zde spolu s manželkou vlastní byt a je již rok zaměstnán.
- 14 Dne 12. 9. 2017 byl se žalobcem proveden pohovor v ruském jazyce za přítomnosti tlumočnice ruského jazyka. Z protokolu o pohovoru plyne, že žalobce zopakoval důvody

žádosti o prodloužení doplňkové ochrany uvedené ve vyjádření ze dne 20. 3. 2017. Navíc dodal, že dcera již chodí do druhé třídy, a neví, jak by psychicky zvládla návrat na Ukrajinu. Uvedl, že v místě jeho bydliště se neválčí, ale že nebezpečí plyne z toho, že mnoho lidí vlastní zbraň. Tvrzení ohledně bezpečnostní situace nedoložil žádnými dokumenty. Přestěhovat se z města Sumy na jiné místo v rámci Ukrajiny nechce, neboť tam nikoho nezná a v ČR má zázemí a podporu svého otce. Navíc jakmile by se vrátil, okamžitě ho odvedou do armády. Obavy z bezpečnostní situace pramení z toho, že každý má zbraň, nikoliv z války či bojů. Sám nikdy žádné konkrétní problémy s bezpečnostní situací v zemi původu neměl. Je v kontaktu s přáteli, známými a sousedy na Ukrajině. Nikdy neměl potíže s ukrajinskými státními orgány či bezpečnostními složkami, nebyl politicky ani veřejně aktivní, nebyl trestně stíhán. V ČR žije ve společné domácnosti s manželkou a její nezletilou dcerou. Nechce se vrátit na Ukrajinu a zařídit si potřebné doklady k pobytu v ČR, neboť se bojí povolání do armády, anebo že by již nedostal vízum. V ČR má byt, známé a dcera jeho ženy zde chodí do školy. Zdravotní stav žalobce je dobrý. Svá tvrzení nechtěl doložit žádnými doklady.

- 15 Ze správního spisu dále vyplývá, že pro posouzení situace v zemi původu žalovaný shromáždil jako podklad výroční zprávu Amnesty International 2016/17 – Stav lidských práv ve světě – Ukrajina ze dne 22. 2. 2017, informaci Ministerstva zahraničních věcí ČR ze dne 3. 8. 2017 o situaci neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti a návrat do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí, informaci Ministerstva vnitra ČR ze dne 24. 7. 2017, Ukrajina – Situace v zemi (politická a bezpečnostní situace, mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, vojenská služba, vnitřně přesídlené osoby), výroční zprávu Freedom House, Svoboda ve světě 2017 – Ukrajina, informaci Human Rights Watch 2017 – Ukrajina ze dne 12. 1. 2017, zprávu Ministerstva zahraničních věcí Spojených států amerických o dodržování lidských práv v roce 2016 – Ukrajina ze dne 3. 3. 2017, zprávu Úřadu Vysokého komisaře OSN pro lidská práva z 13. 6. 2017 o stavu lidských práv na Ukrajině za období od 16. 2. 2017 do 15. 5. 2017, výnos prezidenta Ukrajiny č. 411/2016 ze dne 26. 9. 2016 o propuštění do zálohy vojáků vojenské služby podléhajících odvodu během mobilizace, na mimořádné období, povolaných během třetí fáze částečné mobilizace.
- 16 Dalšími podklady pro vydání rozhodnutí byl spisový materiál k žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 24. 9. 2014, čj. OAM-481/ZA-ZA04-2014, včetně kupní smlouvy na byt ze dne 5. 10. 2015, oddacího listu ze dne 23. 11. 2015, bakalářského diplomu ze dne 16. 6. 2015, zpráv o situaci v zemi původu, které byly podkladem pro udělení doplňkové ochrany, opisu z evidence rejstříku trestů fyzických osob ze dne 17. 6. 2015, protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 24. 9. 2014.
- 17 Soud posoudil žalobu v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozsudku, a to vzhledem k účinnosti článku 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“). Tento článek vyžaduje, aby soudy prvního stupně přezkoumávající rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany (tedy i rozhodnutí o neprodloužení doplňkové ochrany) posuzovaly projednávaný případ dle právního a skutkového stavu ke dni rozhodnutí soudu. Členské státy Evropské unie byly povinny výše uvedený závazek transponovat do vnitrostátního právního řádu do 20. 7. 2015 (viz čl. 51 odst. 1 procedurální směrnice). Vzhledem k tomu, že Česká republika obsah této

směrnice netransponovala do svého vnitrostátního právního řádu, ač tak měla nejpozději do 20. 7. 2015 učinit, má ustanovení předmětného článku přímé účinky a užije se na tento případ, protože žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána po tomto datu (čl. 52 odst. 1 věta první procedurální směrnice). Procesní pravidla vyplývající z čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice se proto prosadí na úkor § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

- 18 Soud rozhodl o žalobě v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání; žalovaný vyjádřil s tímto postupem výslovný souhlas, žalobce pak udělil souhlas *implicite*, neboť na výzvu soudu ve stanovené lhůtě nesdělil, že s rozhodnutím věci bez jednání nesouhlasí.
- 19 Žalobce v bodě III. žaloby uvedl s uvozením, že jde o žalobní body ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s., výčet ustanovení zákonů a mezinárodních smluv včetně jejich citace, která měl žalovaný napadeným rozhodnutím porušit. Taková tvrzení však nejsou žalobním bodem ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s., neboť dle ustálené judikatury jím je konkrétní (tj. ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizované) skutkové tvrzení doprovázené konkrétní právní argumentací, z nichž plyne, z jakých důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné. Líčení skutkových okolností nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých“ nezákonností, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. Žalobce je povinen vylicit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl žalovaný vůči nim dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud žalobce odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spisu, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ tvrzené nezákonnosti (viz rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 12. 2005, čj. 2 Azs 92/2005 – 58). Na tomto právním názoru setrval rozšířený senát NSS i v rozsudku ze dne 24. 8. 2010, čj. 4 As 3/2008 – 78, v němž s odkazem na svůj předchozí, výše citovaný rozsudek potvrdil, že náležitost žaloby dle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. je splněna, pokud jsou z tvrzení žalobce seznatelné skutkové děje a okolnosti individuálně odlišitelné od jiných ve vztahu ke konkrétnímu případu žalobce, jež žalobce považoval za relevantní k jemu domnělé nezákonnosti správního rozhodnutí; právní důvody nezákonnosti (či nicotnosti) napadeného správního rozhodnutí pak musí být tvrzeny alespoň tak, aby soud při aplikaci obecného pravidla, že soud zná právo, mohl dostatečně vymezit, kterým směrem, tj. ve vztahu k jakým právním předpisům bude směřovat jeho přezkum.
- 20 Těmto požadavkům ovšem výše uvedená tvrzení žalobce nedostála, neboť jde pouze o citaci ustanovení právních předpisů, která měla být porušena, aniž by žalobce uvedl konkrétní skutečnosti či právní argumentaci, o něž svá tvrzení o nezákonnosti rozhodnutí opírá. Není na soudu, aby nahrazoval procesní aktivitu žalobce a dohledával ve správním spisu konkrétní nezákonnosti (viz rozsudek NSS čj. 4 As 3/2008 – 78, bod 31). Výjimku pak představuje pouze tvrzení žalobce, který dovozuje porušení § 14a odst. 1 a 2 zákona o azylu z toho, že žalovaný nedostatečně odůvodnil sníženou možnost žalobce zajistit si

dlouhodoběji zázemí v jiné části vlasti (tedy *de iure* dostupnost vnitřní ochrany). Toto žalobní tvrzení je dostatečně určité, takže se jím soud mohl zabývat. Za řádně formulované žalobní body pak lze dále považovat též námitky, byť mnohdy obecné, obsažené v bodech IV., V. a VI. žaloby.

- 21 Podle § 53a odst. 4 zákona o azylu je osoba požívající doplňkové ochrany oprávněna požádat o prodloužení doby, na kterou je doplňková ochrana udělena. Tuto žádost musí osoba požívající doplňkové ochrany podat nejpozději 30 dnů před uplynutím doby, na níž je jí doplňková ochrana udělena. Pokud podání žádosti o prodloužení doplňkové ochrany ve stanovené lhůtě zabrání důvody na vůli osoby požívající doplňkové ochrany nezávislé, je oprávněna tuto žádost podat do 3 pracovních dnů po odpadnutí těchto důvodů. Ministerstvo prodlouží dobu, po kterou je udělena doplňková ochrana, v případě, že osobě požívající doplňkové ochrany i nadále hrozí vážná újma (§ 14a) a nenastanou-li důvody pro její odejmutí (§ 17a). Doplňková ochrana se prodlouží nejméně o 2 roky; je-li důvodné nebezpečí, že by osoba požívající doplňkové ochrany mohla závažným způsobem narušit veřejný pořádek nebo ho již narušuje, prodlouží se doplňková ochrana o 1 rok. Při prodloužování doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny se postupuje obdobně.

Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.

Podle § 14a odst. 2 zákona o azylu se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Podle § 17a odst. 1 písm. a) zákona o azylu se doplňková ochrana odejme, pokud okolnosti, které vedly k udělení doplňkové ochrany, zanikly nebo se změnily do té míry, že již doplňková ochrana není zapotřebí.

Podle § 17a odst. 2 zákona o azylu ministerstvo přihlédne při posuzování důvodů uvedených v odstavci 1 k tomu, zda změna okolností je tak významná a trvalé povahy, že osobě požívající doplňkové ochrany již nehrozí nebezpečí, že utrpí vážnou újmu. Dále se přihlédne k tomu, zda osoba požívající doplňkové ochrany uvede závažné okolnosti podložené předchozí vážnou újmou odůvodňující odmítnutí ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo, je-li osobou bez státního občanství, státu svého posledního trvalého bydliště.

- 22 V případě žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 24. 9. 2014 žalobce uvedl jako důvod jejího podání válku na Ukrajině obavu z odvodu do armády, a dále absenci podpory a pracovních příležitostí v zemi původu. Žalovaný přiznal žalobci doplňkovou ochranu s ohledem na bezpečnostní situaci na východě Ukrajiny, kterou nelze považovat za natolik uspokojivou, aby umožňovala bezpečný návrat do Sumské oblasti (žalovaný nemohl vyloučit závažné problémy, jejichž dopad na život žalobce nebyl schopen předvídat), ve

spojení s nemožností zajistit si dlouhodobější zázemí v jiné části Ukrajiny. Ve věci žádosti o prodloužení doplňkové ochrany argumentoval žalobce tím, že situace v zemi původu se nezměnila, tedy že je v zemi stále nestabilní bezpečnostní situace a hrozí mu odvod do armády. V rámci pohovoru k žádosti o prodloužení doplňkové ochrany však také uvedl, že má v České republice otce, mladšího bratra a svou rodinu, přičemž projevil obavu o psychický stav nevlastní dcery v případě návratu na Ukrajinu. Žalovaný posoudil daný případ z hlediska doplňkové ochrany dle § 14a, § 17a zákona o azylu, přičemž vzal v potaz také skutečnosti uvedené v průběhu pohovoru, a to v dostatečném rozsahu, své úvahy řádně odůvodnil a dospěl ke správnému závěru. Žalobce ve své žádosti neuvedl žádné důvody, které by byly relevantní z hlediska prodloužení doplňkové ochrany.

- 23 Námitka žalobce, že v případě návratu do země původu mu stále hrozí skutečné nebezpečí vážné újmy, zjevně mířící na aplikaci § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu, je nedůvodná. Jedná se o důvod, pro který byla žalobci přiznána doplňková ochrana v roce 2014. Žalobce cituje v žalobě na podporu svého tvrzení řadu zpráv o zemi původu, včetně některých, z nichž vycházel žalovaný, a dovozuje, že bezpečnostní situace je nadále špatná a návrat do místa bydliště by ho ohrozil na životě. Ani institut vnitřního přesídlení nepovažuje za účinnou záruku ochrany před nebezpečím vážné újmy.
- 24 K argumentaci žalobce soud uvádí, že bydlištěm žalobce je město Sumy v Sumské oblasti, kde bydlel bezprostředně před odjezdem ze země původu, resp. vesnice Sad v téže oblasti, kde předtím bydlel u svojí matky. Ačkoliv lze přisvědčit tvrzení žalobce, že se jeho bydliště v zemi původu nachází relativně blízko u hranice s Ruskou federací, ze žádné z aktuálních zpráv o zemi původu neplyne, že by v Sumské oblasti docházelo k bezpečnostním incidentům, či že by se tímto směrem měl přelít konflikt z Doněcké a Luhanské oblasti (mezi Sumskou oblastí a Doněckou a Luhanskou oblastí se nachází Charkovská oblast). Lze tedy přisvědčit žalovanému, že relevantní informací pro posouzení, zda žalobci hrozí vážná újma, je skutečnost, že město Sumy se nachází od tzv. linie dotyku, kde dochází k bojům, více než 500 km.
- 25 Žalovaný shromáždil podrobné zprávy o zemi původu, které se zabývají aktuální situací na Ukrajině v souvislosti s ozbrojeným konfliktem na východě země a případnými potyčkami v jiných oblastech země původu. Z napadeného rozhodnutí je patrné, že se žalovaný zabýval posouzením, zda žalobci hrozí v případě návratu na Ukrajinu vážná újma dle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Na straně 6 svého rozhodnutí žalovaný dospěl k závěru, že nejsou dány důvody pro udělení doplňkové ochrany na základě uvedeného ustanovení. Doplňkovou ochranu lze žadateli přiznat jen za podmínky, že existuje skutečné nebezpečí vážné újmy. Spojení „skutečné nebezpečí“ souvisí s otázkou pravděpodobnosti, že se obava z vážné újmy naplní, a s požadovaným důkazním standardem. Podstatu testu reálného nebezpečí vymezil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 26. 3. 2008, čj. 2 Azs 71/2006 – 82: *„Reálným nebezpečím (srov. rovněž § 14a odst. 1 zákona o azylu, jež užívá ve stejném významu slovní spojení „skutečné nebezpečí“) nutno rozumět, že ve významném procentu případů obdobných situací stěžovatele dojde k nežádoucímu následku, takže stěžovatel má dobré důvody se domnívat, že takovýto následek může s významnou pravděpodobností postihnout i jeho... Ani test „reálného nebezpečí“ ale nedosahuje intenzity trestního standardu „nade vší pochybnost“, ani důkazního standardu užívaného v zemích common law v civilních věcech („vyšší pravděpodobnost že ano, než že ne“ [balance of probabilities]).“*
- 26 Podle informace Ministerstva vnitra ČR ze dne 24. 7. 2017 o situaci na Ukrajině se politická a bezpečnostní situace v zemi v letech 2015 a 2016 stabilizovala ve srovnání

s rokem 2014. Bezpečnostní incidenty se na území Ukrajiny omezovaly na okolí tzv. linie dotyku, hranice mezi územím kontrolovaným povstanci z Luhanské a Doněcké oblasti a ukrajinskou armádou. Tato linie dotyku probíhá právě na území zmíněných dvou oblastí. V souvislosti se stabilizací situace na východě Ukrajiny po uzavření tzv. minských dohod nebyla v roce 2016 ani v roce 2017 vyhlášena žádná další mobilizace. Podle vládních i nevládních výročních zpráv nedocházelo v roce 2015 ani 2016 k bezpečnostním incidentům v žádné z dalších ukrajinských oblastí kromě Luhanské a Doněcké oblasti. Sumská oblast je podle zprávy Ministerstva vnitra ČR pod kontrolou ukrajinské ústřední vlády a podle dostupných informací nedocházelo od roku 2014 k žádným bezpečnostním incidentům.

- 27 Z výroční zprávy Human Rights Watch ze dne 12. 1. 2017 plyne, že k ozbrojeným střetům v roce 2016 docházelo pouze na východě Ukrajiny v Doněcké a Luhanské oblasti, což potvrzuje i zpráva Úřadu Vysokého komisaře OSN pro lidská práva ze dne 13. 6. 2017. Lze proto uzavřít, že ze žádné zprávy o zemi původu neplyne, že místo bydliště žalobkyň v Sumské oblasti je ohroženo probíhajícími boji. Ze zpráv plyne, že došlo ke stabilizaci územního rozsahu ozbrojeného konfliktu, a to od doby uzavření tzv. minských dohod v únoru 2015, poté se průběh linie dotyku téměř nezměnil. Jakkoliv nejsou závazky plynoucí z těchto dohod plně respektovány, k bojům dochází toliko na linii dotyku v Doněcké a Luhanské oblasti. Konflikt je ve zprávách označován jako „zamrzlý“, nic nenasvědčuje tomu, že by se mohl rozšířit i na území jiných ukrajinských oblastí, např. Sumské oblasti. Ani vyhlášení tzv. Maloruska zástupci doněckých separatistů nezavdává příčinu domnívat se, že by se změnil územní rozsah bojů, neboť jde toliko o formulování politické doktríny jednou ze stran konfliktu, aniž by byla následována vojenskými akcemi. Sám žalobce pouze obecně uvedl, že v místě jeho bydliště dochází k mnoha incidentům, nikoliv však v tom smyslu, že by se tam bojovalo, ale protože má každý zbraň; když se pak napíše a popere, hned je incident. Není to tedy přímo spojeno s válkou, kdyby však války nebylo, neměli by lidé zbraně. Na podporu svých tvrzení o vážnosti bezpečnostní situace v místě jeho bydliště citoval žalobce v žalobě pouze výňatky ze zpráv o zemi původu, které popisují situaci v Doněcké a Luhanské oblasti. Tyto informace nejsou evidentně relevantní, neboť situace v Doněcké a Luhanské oblasti se liší od situace v Sumské oblasti, nejde ani o oblasti sousedící. Soud proto neprovedl důkaz žalobcem označenými zprávami o zemi původu, neboť je zcela bez významu zjišťovat aktuální bezpečnostní situaci v Doněcké a Luhanské oblasti. Ostatně i zprávy o zemi původu, které jsou součástí správního spisu, potvrzují, že v těchto dvou oblastech dochází ke střetům ozbrojených sil, a popisují mimořádnou obtížnost životních podmínek v těchto místech (např. problémy se zásobováním vodou). Ojedinelé sabotážní akce prováděné mimo dosah linie dotyku, které zmiňuje žalobce v žalobě, nedokládají existenci reálného nebezpečí (tedy značné míry pravděpodobnosti), že by žalobce ve městě Sumy mohl být ohrožen na životě. Tím spíše ne v situaci, kdy takové akce nebyly zaznamenány v Sumské oblasti (žalobce zmiňuje požár muničního skladu v Charkovské oblasti). Skutečnost, že ve městě Sumy vlastní mnoho obyvatel zbraní a mohou ji v případě různých potyček a šarvátek použít, není relevantní z hlediska § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu, neboť ten dopadá pouze na situace mezinárodního či vnitrostátního ozbrojeného (válečného) konfliktu, nikoliv na nebezpečí spojené s kriminálním jednáním civilistů.
- 28 Na základě zpráv o zemi původu shromážděných žalovaným je zřejmé, že Ukrajina se ke dni vydání napadeného rozhodnutí nenacházela ve stavu tzv. totálního konfliktu – tj. situaci, že již pouhá přítomnost osoby na kterékoliv části území této země ji vystavuje

reálnému nebezpečí ohrožení života a tělesné integrity (shodně viz usnesení NSS ze dne 15. 1. 2015, čj. 7 Azs 265/2014 – 17). Z obecně dostupných zpráv nevyplývá, že by se tato situace ke dni rozhodování soudu zhoršila.

- 29 Za této situace bylo povinností žalobců prokázat dostatečnou míru individualizace, tj. že on osobně by pravděpodobně byl vystaven jako civilista útoku v rámci probíhajícího ozbrojeného konfliktu. Potřebná míra individualizace by byla naplněna zpravidla tehdy, pokud by žalobce již utrpěl vážnou újmu nebo byl vystaven přímým hrozbám způsobení vážné újmy, nebo pokud ozbrojený konflikt probíhá právě v tom regionu země původu, ve kterém skutečně žalobce pobýval, a nemohl by nalézt účinnou ochranu v jiné části země, nebo pokud jsou u žalobce dány jiné faktory (osobní, rodinné či jiné), které zvyšují riziko, že se žalobce stane terčem svévolného (nerozlišujícího) násilí (viz rozsudek NSS ze dne 17. 12. 2015, čj. 5 Azs 158/2015 – 24). Žalobce ve správním ani soudním řízení neprokázal, že by před odjezdem ze země původu utrpěl v důsledku ozbrojeného konfliktu vážnou újmu nebo byly takovou újmou ohroženy. Žalobce ze země původu naposledy vycestoval v březnu 2014, tedy sice v době politické nestability a občanských protestů, ovšem ještě před vypuknutím ozbrojeného konfliktu na východě země. Žalobce nebydlel v místě, které je zasazeno ozbrojenými operacemi, nýbrž ve městě Sumy v Sumské oblasti. Doplnková ochrana mu byla udělena z důvodu nepředvídatelnosti budoucího vývoje konfliktu ve spojení s nemožností zajistit si dlouhodobější zázemí v jiné části země (absence podpory ze strany rodiny či známých). Žalobce neuvedl v řízení žádné skutečnosti, z nichž by vyplýval jakýkoliv důvod, který by zvyšoval riziko, že se stane v zemi původu jakožto civilista terčem svévolného násilí. Žalovaný tedy správně dovodil, že žalobce již nesplňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Žalobní bod týkající se § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu a jeho aplikace na případ žalobce je tedy nedůvodný. Žalovaný si opatřil dostatek aktuálních podkladů pro posouzení této otázky a jeho rozhodnutí odpovídá konkrétním skutkovým okolnostem daného případu. Z nich vyplynulo, že okolnosti, které vedly k udělení doplňkové ochrany v roce 2014, se v důsledku stabilizace územního rozsahu ozbrojeného konfliktu, nepotvrzení obavy z jeho rozšíření i do jiných ukrajinských oblastí sousedících s Ruskou federací a nařízené demobilizace natolik změnil, že v současnosti neexistuje reálné nebezpečí, že by žalobce byl v důsledku přítomnosti v Sumské oblasti vystaven nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Nejde přitom toliko o stav aktuální, nýbrž o stav dlouhodobý, který je důsledkem stabilizace situace na východě Ukrajiny, k níž došlo v roce 2015.
- 30 Žalobce dále poukázal na to, že ani institut vnitřního přesídlení neposkytuje účinné záruky ochrany proti nebezpečí vážné újmy. V této souvislosti citoval zprávu Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky ze dne 24. 9. 2015, která popisuje faktické bariéry v přístupu osob z východní Ukrajiny k účinnému vnitřnímu přesídlení. Ačkoliv je pravdou, že dle zpráv obsažených ve správním spisu čelí tyto osoby překážkám v uplatňování svých práv, platí to pro obyvatelstvo, které bylo nuceno opustit oblasti sužované boji na východě Ukrajiny, mezi něž však žalobce nepatří, neboť bydlí v Sumské oblasti, kde boje neprobíhají, jak již bylo výše zmíněno. Problematické postavení vnitřně přesídlených osob se žalobce netýká, neboť ony se v této situaci nenachází. Soud proto neprovedl důkaz zprávami o zemi původu, které žalobce zmínil v žalobě k dokreslení obtíží vnitřně přesídlených osob. Žalovanému nelze vytýkat, že se blíže nezabýval schopnostmi žalobce opatřit si dlouhodobější zázemí v jiné části Ukrajiny. Tato okolnost totiž souvisí s otázkou existence efektivní vnitřní ochrany, která se posuzuje poté, co správní orgán (soud) dospěje

k závěru, že v místě bydliště žadatele (žalobce) hrozí žadateli pronásledování či vážná újma relevantní z pohledu mezinárodní ochrany. V nyní posuzované věci však dospěl žalovaný na podkladě zpráv o zemi původu k závěru, že v místě posledního bydliště žalobce, kde stále bydlí matka žalobcovy manželky, jim nehrozí nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Není proto namístě dále analyzovat, zda v zemi původu existuje možnost efektivní vnitřní ochrany, neboť této není žalobce nucen využít, může se bezpečně navrátit přímo do místa svého bydliště.

- 31 Soud se dále zabýval tvrzením žalobce, že v důsledku neprodloužení doplňkové ochrany bylo zasaženo do jeho rodinného života. Souvislost případného porušení práva na rodinný život zaručeného čl. 8 Úmluvy, popř. principu nejlepšího zájmu dítěte upraveného čl. 3 Úmluvy o právech dítěte s institutem doplňkové ochrany lze analyzovat pouze skrze definici vážné újmy dle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu.
- 32 Žalovaný se na straně 7 a 8 napadeného rozhodnutí zabýval tím, zda rodinný život, který žalobce vede na území České republiky, představuje důvod podle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu pro prodloužení doplňkové ochrany. Žalobce argumentuje tím, že na území České republiky žije ve společné domácnosti s manželkou a její dcerou, dále zde žije jeho otec, s nímž si vzájemně poskytují podporu, a jeho nevlastní bratr. V zemi původu nemá žalobce již nikoho, jeho matka zemřela, v kontaktu jsou jen s manželčinou matkou a známými. Žalobcova nevlastní dcera začala chodit v České republice do základní školy, na Ukrajině nemají žádnou perspektivu. Z toho žalobce dovozuje, že nuceným odtržením od rodiny a nuceným odjezdem z České republiky v důsledku neprodloužení doplňkové ochrany by došlo k zásahu do rodinného a soukromého života v rozporu s čl. 8 Úmluvy.
- 33 Soud považuje za významné zdůraznit, že povinnost vycestovat z území České republiky nezakládá rozhodnutí o neprodloužení doplňkové ochrany (zejména pak toto rozhodnutí nepředstavuje zákaz pro povolení dalšího vstupu a pobytu na území), nýbrž skutečnost, že žalobci nesvědčí žádné pobytové oprávnění ve smyslu zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky. Zákaz vstupu na území České republiky, jehož důsledkem je právě déle trvající zásah do rodinných vazeb cizince na území České republiky, je ukládán rozhodnutím o správním vyhoštění. Doplňkovou ochranu založenou na § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu (ani jinou formu mezinárodní ochrany) nelze považovat za nástroj, jenž by měl poskytnout ochranu soukromému a rodinnému životu beneficenta doplňkové ochrany, který vede na území České republiky. Ochrana před nepřiměřeným zásahem rozhodnutí orgánů veřejné moci do soukromého a rodinného života, který žalobce udržuje na území České republiky, je žalobci dostupná v řízeních, která ústí ve vydání rozhodnutí, jimiž se žalobci ukládá povinnost vycestovat z území České republiky a zakazuje vstup na její území. Jakkoliv má žalobce pravdu v tom, že pojetí rodinného života v Úmluvě je značně široké a představuje autonomní koncept nezávislý na výkladu tohoto pojmu v národních právních řádech, nelze z něho dovozovat povinnost smluvních států Úmluvy respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu (viz usnesení NSS ze dne 12. 5. 2016, čj. 5 Azs 29/2016 – 19).
- 34 V tomto kontextu je tedy třeba vnímat opodstatněnost závěru, k němuž dospěla judikatura správních soudů, že pouze v důsledku povinnosti vycestovat z území České republiky do země původu nedochází k zásahu do soukromého a rodinného života žadatele o mezinárodní ochranu (tato povinnost by musela být spojena s dlouhodobým zákazem vstupu na území České republiky, jenž však nemá původ v rozhodnutí o neprodloužení doplňkové ochrany). Občané Ukrajiny, pokud jsou držiteli cestovního pasu

s biometrickými údaji, požívají výhod bezvízového styku s členskými státy Evropské unie. Nebyl-li jim zakázán vstup na území Evropské unie, mohou na území České republiky vstupovat bez dalšího povolení (na základě tohoto právního titulu tak lze zajistit pravidelný styk žalobce s jeho otcem a nevlastním bratrem). Pod § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu lze podřadit případy, kdy by v důsledku vycestování cizince do země jeho původu byl porušen tzv. extrateritoriální účinek čl. 8 Úmluvy, tj. že by jeho vycestováním do země původu byl znemožněn jeho rodinný, případně soukromý život v jeho zemi původu, nikoliv že vycestováním by bylo znemožněno udržování a další rozvíjení rodinného a soukromého života etablovaného v České republice. Pouze v případě, že by návratem do země původu byl znemožněn rodinný či soukromý život v zemi původu, je legitimní zvažovat, zda přijímající stát není povinen umožnit beneficentovi doplňkové ochrany přenést jeho rodinný, resp. soukromý život na území přijímajícího státu, a případně, zda je mu za tímto účelem povinen také udělit (v nyní posuzovaném případě prodloužit) doplňkovou ochranu (viz rozsudek NSS ze dne 28. 11. 2008, čj. 5 Azs 46/2008 – 71, dále rozsudek ze dne 11. 6. 2009, čj. 9 Azs 5/2009 – 65, a usnesení ze dne 12. 5. 2016, čj. 5 Azs 29/2016 – 19). Ostatně z § 2 odst. 9 a 10 a § 14a odst. 1 zákona o azylu plyne, že z pohledu přiznání doplňkové ochrany je relevantní pouze hrozba vážné újmy, jejímž původcem je stát, jehož je žadatel o mezinárodní ochranu občanem, resp. soukromé osoby na území tohoto státu. Stát, jehož je žadatel občanem, může být původcem hrozby vážné újmy spočívající v zásahu do rodinného či soukromého života pouze v situacích, na které dopadá extrateritoriální účinek čl. 8 Úmluvy. Cizí stát nemůže ohrožovat rodinný a soukromý život, který žadatel o mezinárodní ochranu udržuje na území státu, který mu přiznal doplňkovou ochranu.

- 35 Žalobce, jeho manželka i její dcera, kterou společně vychovávají, jsou státními občany Ukrajiny. Ani jeden z nich není v současnosti beneficentem doplňkové ochrany, neboť žalobci nebyla doplňková ochrana prodloužena, jeho manželce a nevlastní dceři byla doplňková ochrana odňata (jejich žaloba proti rozhodnutí o odnětí doplňkové ochrany byla zamítnuta). Nic jim tedy nebrání ve společném návratu do země původu, neboť vzhledem k jejich státnímu občanství jsou oprávněni vstoupit a pobývat na území Ukrajiny a nebylo zjištěno, že by jim v zemi původu hrozilo pronásledování či vážná újma (neexistuje tedy důvod pro poskytnutí dočasné ochrany ze strany České republiky). Právo na rodinný život přitom dopadá především na ochranu společného soužití členů nejužší rodiny a rozvíjení jejich vzájemných vazeb, výrazně méně intenzivně pak na ochranu vztahů v rámci širší rodiny (žalobci je 27 let, založil vlastní rodinu, netrpí žádnou nevýhodou, pro kterou by byl závislý na svém otci). Pokud by snad žalobce měl právo na soužití se svým otcem na území České republiky, musí skutečnost zakládající toto právo prokázat v řízení o žádosti o povolení pobytu na území České republiky v režimu zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky. Vycestování do země původu za účelem podání odpovídající žádosti o vydání povolení k pobytu není nepřiměřeným zásahem do rodinného života žalobce. Prodejem bytu, který žalobce se svojí manželkou vlastní v České republice, mohou získat prostředky ke zlepšení jejich životních podmínek v zemi původu, případně k pořízení nového ubytování. Z výše uvedeného vyplývá, že pouhým vycestováním žalobce nedojde k porušení extrateritoriálního účinku čl. 8 Úmluvy, a není zde dán důvod pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu. Aplikace čl. 3 Úmluvy o právech dítěte, který obsahuje požadavek souladu rozhodnutí s nejlepším zájmem dítěte, nepřichází v případě žalobce v úvahu, neboť není dítětem ve

smyslu této úmluvy (soud se relevancí tohoto principu zabýval v rozsudku ze dne 14. 3. 2018, sp. zn. 42 Az 22/2017, ve vztahu k žalobcově nevlastní dceři).

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

- 36 Vzhledem k tomu, že žalobní body jsou nedůvodné a soud nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, byla žaloba zamítnuta (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
- 37 O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému soud náhradu nákladů nepřiznal, neboť mu nevznikly náklady převyšující náklady na běžnou administrativní činnost.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 14. března 2018

Tomáš Kocourek v. r.
soudce